

POSTANOWIENIE Z DNIA 6 PAŹDZIERNIKA 2011 R.

III KZ 63/11

Naruszenie zakazu wnoszenia kasacji wyłącznie z powodu niewspółmierności kary pod pozorem podnoszenia jedynie naruszenia dyrektyw wymiaru kary, jako rzekomej obrazy prawa, nie jest kwestią oceny tego środka zaskarżenia od strony jego zasadności lub bezzasadności po uprzednim przyjęciu, lecz zagadnieniem należącym do sfery dopuszczalności kasacji, a tym samym prezes sądu, za pośrednictwem którego wnosi się ten środek, ma prawo i obowiązek orzec o odmowie jego przyjęcia.

Przewodniczący: sędzia SN T. Grzegorzcyk.

Sąd Najwyższy w sprawie Agnieszki M., skazanej z art. 310 § 2 k.k. i in. po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 6 października 2011 r., zażalenia obrońcy skazanej na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego Wydziału Karnego Sądu Okręgowego w L. z dnia 12 lipca 2011 r., o odmowie przyjęcia kasacji od wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 15 kwietnia 2011 r., zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w L. z dnia 4 października 2010 r.,

u t r z y m a ł w mocy zaskarżone zarządzenie.

Uzasadnienie

Zaskarżonym zarządzeniem odmówiono przyjęcia kasacji złożonej przez obrońcę skazanej, uznając, że jako wysuwająca zarzut obrazy art. 53 § 1 i 2 k.k., oparta jest na powodach innych niż wskazane w art. 523 § 1 k.p.k., a zarzut taki jest niedopuszczalny, gdyż oznacza, że kasację wniesiono wyłącznie z powodu niewspółmierności kary, czego prawo zabrania. W zażaleniu od tego zarządzenia skarżąca podnosiła, że odmawiając przyjęcia kasacji błędnie uznano, że podniesiona obraza art. 53 § 1 i 2 k.k. może stanowić tylko względną przyczynę odwoławczą, podczas gdy naruszenie tego przepisu jest rażącym i rzeczywistym naruszeniem prawa w rozumieniu art. 523 § 1 k.p.k., mającym istotny wpływ na treść wyroku w zakresie orzeczenia o karze, nie zaś zarzutem niewspółmierności kary. Wywodząc w ten sposób, żaląca wносиła o uchylenie zaskarżonego zarządzenia i przyjęcie kasacji do rozpoznania.

Rozpoznając ten środek odwoławczy, Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne. Wprawdzie skarżąca ma rację, kiedy podnosi, że powodem do kasacji nie mogą być tylko uchybienia z art. 439 k.p.k., gdyż stosownie do art. 523 § 1 k.p.k. skarga ta może być także wniesiona z powodu innego, rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, ale nie budzi wątpliwości, że musi to być realne naruszenie prawa, a nie omijanie, płynące z art. 523 § 1 *in fine* k.p.k., zakazu wnoszenia kasacji opartej wyłącznie na niewspółmierności kary, przez formułowanie zarzutu obrazy art. 53 k.k. Ten ostatni przepis określa jedynie ogólne dyrektywy wymiaru kary, wskazując jakie to okoliczności winny być wzięte pod uwagę, aby kara, jaką sąd wymierza była współmierna do stopnia winy i szkodliwości społecznej

czynu. Zasadnie zatem podnosi się zarówno w orzecznictwie, jak i w doktrynie, że skoro sama niewspółmierność kary nie może być podstawą kasacji, to tym samym niedopuszczalna jest skarga kasacyjna odwołująca się jedynie do naruszenia zasad wymiaru kary, gdyż w istocie jest to wówczas uchybienie określone w art. 438 pkt 4 k.p.k., a nie obraza prawa materialnego, o jakiej mowa w pkt 1 tego przepisu. Wskazano na to m.in. w postanowieniach Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 2003 r., V KK 71/03, LEX nr 77462 czy z dnia 20 czerwca 2006 r., II KK 156/06, OSPriPr 2006, nr 11, poz. 6, a podobne stanowisko prezentowane jest w doktrynie (zob. np.: K. Boratyńska, A. Górski, A. Sakowicz, A. Ważny: Kodeks postępowania karnego. Komentarz, Warszawa 2007, s. 1056; J. Grajewski, L. K. Paprzycki, S. Steinborn: Kodeks postępowania karnego. Komentarz, Kraków 2006, t. II, s. 271-272; T. Grzegorzczak, J. Tylman: Polskie postępowanie karne, Warszawa 2011, s. 967). Skoro zatem w kasacji obrońca oskarżonej ograniczył się wyłącznie do wskazania obrazy art. 53 § 1 i 2 k.k., przez zastosowanie wobec skazanej kary pozbawienia wolności z pominięciem dyrektyw wskazanych w tych przepisach, to nie może budzić wątpliwości, że chodziło mu o niewspółmierność wymierzonej skazanej kary, a nie o obrazę prawa materialnego w rozumieniu art. 438 pkt 1 k.p.k. Zasadnie zatem odmówiono przyjęcia skargi jako niedopuszczalnej. Naruszenie bowiem zakazu wnoszenia kasacji wyłącznie z powodu niewspółmierności kary pod pozorem podnoszenia jedynie naruszenia dyrektyw wymiaru kary, jako rzekomej obrazy prawa, nie jest kwestią oceny tego środka zaskarżenia od strony jego zasadności lub bezzasadności po uprzednim przyjęciu, lecz zagadnieniem należącym do sfery dopuszczalności kasacji, a tym samym prezes sądu, za pośrednictwem którego wnosi się ten środek, ma prawo i obowiązek orzec o odmowie jego przyjęcia. Skarżąca zaś z przyczyn wyżej wskazanych nie ma racji

wywodząc, że podniesiony przez nią zarzut ma charakter obrazy prawa materialnego.

Z tych wszystkich względów orzeczono jak na wstępie.